

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Volumen ...**

Virtvtes Theologicæ. Libro Triplici Fidei, Spei, & Charitatis materias expono

**Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1663**

Caput 1. De Fidei Essentia, & objecto formali, ac materiali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80695](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80695)

R. P. ANTONII
DE ESCOBAR
ET MENDOZA,
VALLISOLETANI,

Societatis IESV,
VNIVERSÆ THEOLOGIÆ
MORALIS RECEPTIORES SINE LITE
Sententiæ, Dubiæque Disceptationes.

DE FIDE, SPE, ET CHARITATE.

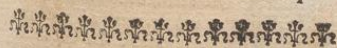
LIBER XLVII.

FIDES.

DE Fide omnium Virtutum radice, ac fundamento, ac iustifi-
cationis initio, uti ait Tridentinum sess. 6. c. 8. scripturus, eius
essentiam, obiectumque formale, ac materiale indicabo: necessitatem,
et obligationem exponam: De Infidelitate, Hæresi, ac hereticorum
pœnis agam, necnon de suspectis in fide, sollicitantibus in Confessio-
ne ad Venerem differtabor.

SECTIO PRIMA.

De Fide Receptiores sine lite sententia.

CAPVT I.

*De Fidei Essentia, & Obiecto formali,
ac materiali.*

*Missis variis fidei acceptionibus alienis
ab instituto nostro considerante fidem
Escob. & Mend. Theol. Moral. Tom. VI.*

quatenus quædam virtus est nostræ iustifica-
tionis initium, & reliquarum Virtutum radix
& fundamentum, Fides est sperandarum sub-
stantia, verum argumentum non apparentium,
ad Hebr. 11. Dicitur substantia rerum speran-
darum, tum quia per eam quodammodo
subsistunt in nobis res, quas speramus: tum
quia ipsa ut fundamentum substat omni-
bus aliis virtutibus, quibus via speratæ glo-
riæ præparatur. Vocatur argumentum, seu con-
uictio

A

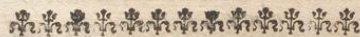
uictio

uictio non apparentium, ob euidentiam quam habet simul cum certitudine, quæ in ipsa auctoritate diuina fundatur. Mag. st. Sent. in 3. dist. 23. Chrys. hom. 21. ad locum Pauli. Valent. d. 1. q. 4. p. 1. Palao 10. 1. r. 4. d. 1. p. 1. n. 1.

² *Alia fidei vulgarior definitio.* Aliis verbis ab aliis definitur: *Fides est virtus Theologica a Deo infusa, per quam firmiter asseritur ob Dei auctoritatem iis, quæ à Deo reuelata sunt, & ab Ecclesia proposita, ut à nobis credantur.* Quæ quidem definitio est veluti præfata ex Paulo definitionis explicatio. D. Tho. 2. 2. q. 4. a. 1. Sylui 9. 1. Azor. 10. 1. l. 8. c. 1. q. 3. Reginal. l. 17. n. 10. Tolet. l. 4. c. 1. Filliuc. ar. 22. num. 1.

³ *Obiectum formale fidei.* Obiectum fidei est duplex formale, ac materiale, Formale est Deus, non precisè quia Deus, sed quia verax est. Sicut enim solemus homini narranti credere, non ideo præcisè quia homo, aut nobilis, aut diues, aut doctus, sed quia verax est: sic credimus Deo reuelanti, non ideo præcisè quia Deus, aut æternus aut omnipotens, sed quia est verax. D. Tho. 2. 2. q. 1. a. 1. Valent. 10. 1. d. 1. q. 1. & alij.

⁴ *Materiale obiectum.* Materiale obiectum circa quod fides versatur sunt omnia, quæ ad Catholicam veritatem pertinent, & ab Ecclesia fidelibus credenda proponuntur tanquam à Deo reuelata. Constituuntur septem gradus huiusmodi propositionum. Primus est earum, quæ apertè, & in propriis terminis in scripturis Canonice habentur. Secundus earum, quæ ex Canonice scripturis deducuntur. Tertius, earum, quæ Apostolica traditione habentur. Quartus, earum, quæ à Conciliis legitime congregatis à summo confirmatis Præfule sunt definitæ. Quintus, earum, quæ tanquam de fide à Sede Apostolica proponuntur. Sextus, earum, quæ vniuersi Patrum consensu tanquam de fide exponuntur, & asseruntur contra hæretica dogmata. Septimus, earum, quæ euidenter ex tribus postremis gradibus euidenter deducuntur. Valent. 10. 1. d. 1. q. 1. punct. 1. Sylui. 2. 2. q. 1. art. 1. concl. 3. Tolet. l. 4. c. 1. n. 7. Reginal. l. 17. m. 1. 2. Becan. de fide, c. 2. Cano. de locis l. 1. c. 7. ad 12.

CAPVT II.

De Fidei certitudine eiusque Obiecto.

⁵ *Quamuis fides obscura sit, certior est quam naturalis scientia.* Quamuis fides obscura sit, tamen est quamuis scientia naturali certior. Quia certitudo scientiarum est absolute fallibilis; certitudo autem fidei infallibilis est: veracitas enim diuina omnibus à se reuelatis tribuit immobilitatem, ac firmitatem simpliciter infinitam adeo, ut per nullā potentiam possint esse falsa, quæ fide Catholica credimus ac naturales rerum proprietates, similiter & effectus causarum impediri à Deo possunt, ut Iosue 10. 13. Isaia 38. 8. Hinc Dominus Mat. 24. 35. Calum & terra transibunt, verba autem mea non preteribunt. Vnde debemus parati esse, abnegare potius omnem naturalem euidentiam, omnem experientiam sensuum, omnem rationem, quam villo modo de illis dubitare, quæ Deus affirmavit & per Ecclesiam suam nobis credenda proposuit: ut patet in

potissimis fidei mysteriis, Trinitatis, Incarnationis, Eucharistie, Resurrectionis, &c. D. Th. 2. 2. q. 4. a. 8. & omnes.

Non possunt actus fidei, & scientiæ simul consistere. Quia actus hi habent conditiones repugnantes; vnus enim est euidentis, alter obscurus, vnus necessarius, alter liber: vnus naturalis, alter supernaturalis, vnus ob rationē intrinsecā alter ob extrinsecā creditur. Nō igitur simul possūt ab intellectu elici: hoc enim naturæ vires superat. At per absolutā Dei potentiam posset hoc fieri, si supernaturaliter intellectus noster à Deo corroboraretur. Quia nō implicat contradictionē. Perfecto actus scientiæ potest cū habitu fidei consistere: & habitus fidei cū scientiæ habitu, ac proinde potest aliquis successiue, modo credere esse Deum, modo scire per euidentem demonstrationem. Sed actus fidei longe præstantior est, & certior scientiæ actu. D. Tho. & omnes.

Soli viatores hi fidem habent, qui captiuant suum intellectum in eius, siue Christi obsequium credentes firmissimè ea omnia, quæ Deus reuelauit, & per Ecclesiam credenda proposuit, qui dicuntur Catholici. Vnde Angeli creationis initio, & Adamus in paradiso fidem habuere. Quia viatores erant nondum admissi ad patriam. Qui in Purgatorio versantur, fidem retinent. Quia partim sunt in via, partim in termino: ex via habent fidem, nondum enim admissi sunt ad speciem; ex termino habent certam spem salutis; sententia enim iam est lata, Peccatores etiam grauissimi fidem diuinis infusam retineant, quando peccatum infidelitatis non commiserint. Trid. sess. 6. can. 28. Hæretici non habent fidem. Quia sicut perpetratione vnus peccati mortalis tota charitas amittitur: ita etiam vnica infidelitate tota fides aboleretur. Beati nō habent fidem. Quia gloriæ lumen non potest cum fide consistere. Nec damnati. Quia in termino sunt, & nihil possunt sperare. Scio, Iacobum Epistol. cap. 2. dixisse demones credere. Sed hoc intelligendum de assensu naturali, non de fide diuinis infusa. D. Tho. 2. 2. q. 4. a. 1. & 2. & omnes.

Fides alia implicita, alia explicita. Explicita contingit, quando aliquid creditur in particulari, & in se ipso: vnde qui credit Christum Dominum natum esse ex Deo, dicitur fidem explicitam mysterij Natiuitatis habere. Implicita vero est, quando aliquid creditur nō in particulari, & in se ipso, sed in aliquo alio: ideo qui credit quicquid sancta credit Mater Ecclesia dicitur habere fidem implicitā mysterij Trinitatis, Incarnationis, &c. quia inter ea, quæ sancta Mater Ecclesia credit, sunt Trinitatis, Incarnationis mysteria: Fides aliquando accipitur pro ipsa virtute, seu habitu fidei, aliquando pro ipso actu credendi. Azor. tom. 1. lib. 8. c. 6. Valent. 2. 2. d. 1. q. 2. p. 1. n. 3. Tolet. l. 4. c. 2. m. 9. Sanch. l. 2. Decal. c. 2. m. 2. Laym. l. 2. tr. 1. cap. 8. num. 1.

CAPVT